

De zaken stonden er met Maayke en mij zo voor, toen ik op een zekere dag in een herberg zat en een oordeel moest vellen over een ruzie tussen twee ruiters. Ik raakte zelf in een ruzie verstrikt met degene die ik ongelijk had gegeven, en die daadwerkelijk ook ongelijk had. Maar mensen willen maar zelden weten dat ze ongelijk hebben en ze gaan geen ruzie maken om ongelijk te krijgen, en dus werd deze ruiters erg boos. Hij schold me uit voor een lafbek en een baardloze melkmuil. Ik zei dat ik nog nooit iemand had horen zeggen dat dapperheid ook maar iets te maken had met het hebben van een baard en dat ik niets liever wilde dan dat hij zijn degen zou grijpen om eens te kijken of hij van zijn eigen knevel (baardje) voordeel zou hebben in een gevecht. Mijn tegenstander, die dapper genoeg was om het gevecht met een man aan te gaan, stopte waar hij mee bezig was en ging met mij mee naar buiten, waar we dapper op elkaar los gingen en al onze kracht en behendigheid inzette. We vochten wel een kwartier zonder dat er enig bloed vergoten werd, maar uiteindelijk leek de overwinning mijn kant op te komen, want ik gaf mijn vijand een klap op zijn hoofd die zo hard aankwam dat het hem deed duizelen, wat mij de kans gaf om hem links in zijn borst te steken. Hij viel op de grond en gaf geen enkel teken van leven meer, wat mij en iedereen die het gevecht had gezien deed denken dat hij dood was, of dat hij in ieder geval geen half uur meer zou leven. Ik was hier zeer verbaasd over en wist niet wat ik nu moest doen. Dat wil zeggen, ik wist niet waar ik naartoe kon, want vluchten moest ik zeker, maar waar naartoe kon ik niet bedenken. Ondertussen, terwijl er steeds meer mensen kwamen kijken wat er aan de hand was, leek het mij niet slim om nog maar een ogenblik langer te blijven staan, om zo maar niet in de handen van justitie te vallen. Vier goede vrienden, die het gevecht gezien hadden, brachten mij naar de poort en raadden mij aan, toen we afscheid namen, om naar Antwerpen te gaan, waar een van hen een moeder had bij wie ik wel een tijdje kon schuilen, totdat men zou weten hoe het met de gewonde af zou lopen.